

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, ΠΑΤΡΟΣ

..... Η ΔΥΟ ΑΡΤΕΜΙΔΕΣ



(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Η μιλάτε δυνατά, είπε ο ναύαρχος Κολινυ. Σας όμολογώ, ότι αυτή την ώρα δεν θα ήθελα να με ιδή και να μ' αναγνωρίσει κανείς. Μά βλέποντάς σας, φίλε μου, ύστερ' από ένα τόσο μαζωρό χωρισμό κι' ύστερ' από τόσες άνησιχίες για την τύχη σας, δεν μπόρεσα ν' άντισταθώ στην έπιθυμία να σας φωνάξω και να σας σφίξω το χέρι. Πότε ξαναγυρίζετε στο Παρίσι;

— Σήμερα το πρωί, απάντησε ο Γαβριήλ, κι' έχομαι άκριβώς για να σας συναντήσω στο Λούβρο.

— Έ, τότε, αν δεν είστε πολύ βιαστικός, έλάτε να κάνουμε μερικά βήματα μαζί. Θά

μού πήτε τι γίνεται τόνον καιρό.

— Θα σας τα πώ όλα, αγαπητέ μου ναύαρχε, είπε ο Γαβριήλ, μά προηγούμενος θα ήθελα να σας κάνω μια ερώτηση, που μ' ενδιαφέρει έξαιρετικά.

— Καταλαβαίνω αυτή την ερώτηση, είπε ο ναύαρχος. Θα με ρωτήσετε αν κράτησα την ύπόσχεσί μου κι' αν άνέφερα στο βασιλέα τούς ήρωισμούς σας κατά την άμυνα του Σαιν Κεντέν.

— Όχι, κύριε ναύαρχε, απάντησε ο Γαβριήλ, δεν είν' αυτό. Γιατί είμαι βέβαιος, ότι μόλις ξαναγυρίζετε στο Παρίσι, όχι μόνο τα διηγηθήκατε δι' αυτά στο βασιλέα, αλλά και τού τα παραστήκατε ως υπερβολικά. Μά αυτό που άρνωθί, αυτό που θα ήθελα να μάθω, είνε τι απάντησε ο βασιλέας στα καλά σας λόγια.

— Άλλοίμονο, Γαβριήλ! είπε ο ναύαρχος. 'Ο Έρρίκος Β' με ρώτησε άπλως τί άπογίνετε. Έγώ τότε, μη ξέροντας τί άκριβώς να τού απαντήσω, τού είπα, ότι κατά πάσαν πιθανότητα θα είχατε αχμαλωτισθεί.

— Και ο βασιλέας; ρώτησε ο Γαβριήλ με άγωνία.

— 'Ο βασιλέας, φίλε μου, είπε: «Καλά!» κι' ένα χαμόγελο ίκανοποίησεως πέρασε άπ' τα χείλη του. Έπειτα, καθώς εγώ έσκαλομυθούσα να εκθειάζω τούς ήρωισμούς σας και να λέω, ότι ο βασιλέας και ή Γαλλία είχαν ύποχρεώσει: απέναντί σας, με διέκοψε και μου είπε: «Άσχετά είπατε για το ζήτημα αυτό, και άλλάξε θέμα συζητήσεως.

— Ω! αυτό το περίμενα! είπε ο Γαβριήλ με ειρωνεία και με πικρία.

— Θάρρος, φίλε μου! είπε ο ναύαρχος. Θα θυμάστε άλλωστε, ότι άπ' το Σαιν Κεντέν σάς είχα ειδοποιήσει, ότι δεν πρέπει να ύπολογίζη κανείς στην εύγνωμοσύνη των ισχυρών της γης.

— Ω! έκανε ο Γαβριήλ με ύφος άπειλητικό. 'Ο βασιλέας μπορεί να ξέχασε τις ύποσχέσεις του, γιατί νόμιζε πως ήμουν σκοτωμένος ή αχμαλώτος. Μά όταν θα πάω σε λίγο να τού τις υπενθυμίσω ο ίδιος, πρέπει να τις θυμηθί! Άλλοιώς!...

VII

ΟΠΟΥ ΕΜΦΑΝΙΖΕΤΑΙ ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ Η ΜΑΡΙΑ ΣΤΟΥΑΡΤ

Έκεינו το πρωί ήταν ιστορικό για τού Γαβριήλ, γιατί όταν κατά το μεσημέρι έφτασε μαζί με τόν ναύαρχο στο Λούβρο, είχε μνηθεί πια άπ' το σύντροφό του στόν καλβινισμό. Ναι, ο γηραιός ναύαρχος, ό οποίος ήταν ένας άπ' τούς άρχηγούς τών Ουγενότων, είχε κάνει και τόν ύποκόμητα ντ' Έξμιές όπαδό της νέας θρησκείας. Τόν είχε πάρει στο μυστικό σπιτί, όπου συγκεντρώνονταν οι Ουγενότοι και τόν είχε παρουσιάσει και στα άλλα έπιφανή μέλη της αίρέσεως.

Μόλις όμως έφτασε στην πόρτα τών άνακτόρων, χλώμασε άπ' την πρώτη λέξι που άκουσε. 'Ο βασιλέας δεν δεχόταν την ήμερα εκείνη.

Χάρη στο ναύαρχο όστόσο, κατώρθωσε να μη μέσα στο παλάτι. Μά όταν έφτασαν στη μεγάλη γαλερία που ήταν μπρός άπ' το γραφείο τού Έρρίκου Β', είδαν πως ήταν άδύνατο να προχωρήσουν παραμέσω. 'Ο βασιλέας, κλεισμένος μαζί με τόν κοντόσταυλο Μονμωρανσύ και την εύνοσημένη του Άρτέμιδα τού Πονατιέ, είχε δώσει τις πιο αυστηρές διαταγές να μη τόν ένοχλήση κανείς.

Έπρεπε ο Γαβριήλ, για να γίνη δεκτός σε άκρόασι, να περμάνει τουλάχιστον ως τού βράδυ. Μά είχε χάσει πια την ύπομονή του.

Χωρίς ν' άκούη τα καλά λόγια, με τα όποια ο ναύαρχος προσπαθούσε να τόν παρηγορήσει, κτύπησε άπ' τού παράθυρο θλιβερά τή βροχή που είχε άρχισει να πέφτει άπ' τόν σπνεφιασμένο ουρανό και

κρυμμένος από όργη και άγωνία, έσφιγγε νευρικά τή λαβή τού σπαθιού του.

Έξαφνα, ή πορτιέρα τού βασιλικού άντιθαλάμου άνασπρώθηκε και σάν μια γοητευτική όπασσία, που φώτισε τή σκοτεινιασμένη άτμοσφαίρα, ή μικρούλα βασίλισσα της Σκωτίας και σύζυγος τού διαδόχου της Γαλλίας, Μαρία Στούαρτ, παρουσιάστηκε.

Ό Γαβριήλ την είδε και με μια ένστικτική κίνησι, άπλωσε τα χέρια του πρός αυτήν.

— Ω! ήρηλότητι! της φώναξε.

Η Μαρία Στούαρτ γύρισε πίσω, άναγνώρισε τόν ναύαρχο και τού Γαβριήλ και τράβηξε άμέσως πρός αυτούς, χαμογελαστή, όπως πάντα.

— Ξαναγυρίζετε, έλ τέλους, κύριε ύποκόμη ντ' Έξμιές; είπε. Είμαι πολύ εύτυχισμένη που σας ξαναβλέπω. Άκουσα να γίνεται πολλός λόγος για σας τόν τελευταίο καιρό. Μά τί ζητάτε στο Λούβρο τέτοια ώρα;

— Να μιλήσω στο βασιλέα! Να μιλήσω στο βασιλέα, ήρηλότητι!

— Άπάντησε ο Γαβριήλ με φωνή πνιγμένη.

— Ό ύποκόμης ντ' Έξμιές, έπρόσθεσε ο ναύαρχος, έχει πράγματι άνάγκη να μιλήση άμέσως στο βασιλέα. Πρόκειται περί μιάς σπουδαιότητας που θέλει αὐτοί οι σκολοί τού άπαγορεύουν τού πέρασμα, παραπέμποντάς τον για τού βράδυ.

— Σάν να μπορούσα να περίμενα ως τού βράδυ! φώναξε ο Γαβριήλ.

— Μά μου φαίνεται, είπε ή Μαρία Στούαρτ, ότι ή αὐτού Μεγαλειότης ο βασιλέας έχει δώσει τέτοιες διαταγές. 'Ο κ. κοντόσταυλος ντ' Μονμωρανσύ σιγουράζεται άκόμα μαζί του και νομίζω....

Μά ένα βλέμμα έκτεντικό τού Γαβριήλ την έμπόδισε ν' άποτελειώση τή φράσι της.

— Τότε, τόσο τού χειρότερο! είπε ή πριγκίπισσα. Άς άκούσω εγώ τή βασιλική διαταγή.

Και με κίνησι τού λεπτοκαμωμένου της χερού, διάταξε τούς σκολούς να παραμερίσουν. Έκεينو σημορφώθηκαν άμέσως με σεβασμό πρός τή διαταγή της. Ό Γαβριήλ και ο ναύαρχος μπορούσαν πια να περάσουν.

— Ω! εύχαριστώ, ήρηλότητε, είπε ο ύποκόμης ντ' Έξμιές. Εύχαριστώ σας που όμοια σε όλα με άγγελο, μου παρουσιάζσατε πάντοτε για να με παρηγορήσει ή για να με βοηθήσετε μέσα στους πόνους μου.

— Να ο δρόμος έλευθερός! απάντησε ή Μαρία Στούαρτ. Σας παρακαλώ μόνο, αν ο βασιλέας θυμώσει πολύ, μη με φανερώσετε, παρά έν έσχάτη άνάγκη.

Και άπειθύνοντας στο Γαβριήλ και στο σύντροφό του ένα χαριτωμένο χαιρτισμό, άπομακρύνθηκε.

Ό Γαβριήλ βρισκόταν κιάλας μπρός στην πόρτα τού βασιλικού γραφείου. Ύπρχε εκεί ένας σκολός, ό όποιος ήθελε ν' άντιπαχθί στο πέρασμά του, μά την ίδια στιγμή ή πόρτα άνοιξε κι' ο Έρρίκος Β' ο ίδιος, παρουσιάστηκε στο κατώφλι της μαζί με στόν κοντόσταυλο Μονμωρανσύ.

Τού μεγάλου προτέρημα τού βασιλέως δεν ήταν ή άποφασιστικότητα. Γι' αυτό, βλέποντας Έξαφνα μπροστά του τόν ύποκόμητα ντ' Έξμιές, τρεβήχηκε πίσω και δεν κατόρθωσε καν να θυμώσει.

Τού προτέρημα όμως τού Γαβριήλ ήταν ή σταθερότης. Ύποκλήθηκε μπροστά στο βασιλέα και είπε:

— Μεγαλειότητε, εύρεστηθήτε να δεχθήτε την διαβεβαίωσι τού βαδιστή μου σεβασμού.

Έπειτα, γυρίζοντας πρός τόν ναύαρχο Κολινυ, έπρόσθεσε:

— Έλάτε, κύριε ναύαρχε, και εύρεστηθήτε να υπενθυμίσετε στην αὐτού Μεγαλειότητα, σύμφωνα με την ύπόσχεσι που μου δώσατε, τού ρόλο που έπαιζε στην άμυνα τού Σαιν Κεντέν.

— Τί σημαίνει αυτό, κύριε; ρώτησε ο Έρρίκος Β', άρχίζοντας ν' άνακτά την ψυχραιμία του. Πώς έφτασατε ως έδώ, χωρίς την άδειά μας και χωρίς ν' άναγγελθήτε προηγούμενος;

Μά ο Γαβριήλ, τολμηρός πάντοτε, απάντησε με τόνο γεμάτο σεβασμό, μά σταθερό:

— Ύπέθετα, ότι ή Μεγαλειότης σας είνε πάντοτε έτοιμη ν' άποδώσι δικαιοσύνη και στόν τελευταίο άκόμα έπύρο της.

Έντομεταξύν είχε έπωφεληθεί της συγχίσεως τού βασιλέως για να μη τολμηρά μέσ' στο γραφείο τού βασιλέως, όπου ή Άρτεμις τού Πονατιέ, κατάχλωμη και μισοάνασπρωμένη στην πολυθρόνα της, δεν μπορούσε ν' άρθρώσει λέξι άπ' την όργη της και την κατάληξι της.

Ό Κολινυ είχε μπει πίσω άπ' τόν τολμηρό φίλο του κι' ο Μονμωρανσύ, κατάπληκτος κι' αυτός, τόν είχε μνηθεί.



Η Μαρία Στούαρτ.
(Σπάνιο πορτρέτο)

Μιά στιγμή σιωπής επακολούθησε. 'Ο 'Ερρίκος Β', γυρισμένος προς την ευνουμένην του, τη ρωτούσε με τὸ βλέμμα του τί έπρεπε νὰ κάνει. Μὰ πρὶν ἐκείνης ἡ ἐκείνη λάβουν μιά ἀπόφασι, ὁ Γαβριήλ, ξέροντας ὅτι ἐκείνη τὴ στιγμή παίζονταν ἕνα ὑπέροστο παιχνίδι, εἶπε πάλι στὸν Κολινύ μὲ τὸν ἰσχυρισμὸν καὶ ἀξιοπρεπὴ συγχρόνως :

— Σὰς ἐξορίζω νὰ μιλήσετε, κύριε ναύαρχε.

'Ο Μονμορανσύ ἔκανε ἕνα νόημα στὸν ἀνεμὸ του, συνιστώντας του νὰ μὴν πῇ τίποτε. Μὰ ὁ γενναῖος Γαστάρ ντὲ Κολινύ, χωρὶς νὰ τοῦ δώσει καμμία σημασία, εἶπε :

— Θὰ μιλήσω πράγματι, γιατί αὐτὸ εἶνε τὸ καθήκον μου καὶ ἡ ὑποχρέωσί μου.

Καὶ ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν βασιλέα, ἐπρόσθεσε :

— Μεγαλειότατε, θὰ σὰς ἐπαναλάβω σύντομα μπροστά στὸν κύριο ὑποκόμητα ντ' 'Εξμὲς, αὐτὰ πού θεώρησα καθήκον μου νὰ σὰς διηγηθῶ μὲ κάποιον λεπτομέρεια πρὸς τὴς ἐπιστροφῆς του. Σ' αὐτὸν μονάχα χρωστάμε τὸ ὅτι παρετάθη ἡ ἄμυνα τοῦ Σαιν Κεντὲν πέρα ἀπ' τὴν προθεσμία πού εἶχε ὀρίσει ἡ Μεγαλειότης σας....

'Ο κοντόσταυλος ἀναστήλωσε τοὺς ὄμους του, μὲ δυσκολία συγκρατώντας τὴν μαγιά του. Μὰ ὁ Κολινύ, κοιτάζοντάς τον κατὰματα, ἐξακολούθησε μὲ τὴν ἴδια γαλήνη :

— Ναί, Μεγαλειότατε, τρεῖς φορὲς ὁ ὑποκόμης ντ' 'Εξμὲς ἔσωσε τὸ Σαιν Κεντὲν καὶ χωρὶς αὐτόν, ἡ Γαλλία θὰ ἦταν σὲ πολλὴ ἀσχημὴ θέσι σήμερα.

— Ἐλάτε δά... Εἰσθε πολλὸ μετρούμενον, ἀγαπητέ μου ἀνεμὲ, καὶ ἔρχοντες, θέλοντας νὰ φανήτε εὐχάριστος στὸν κύριον ντ' 'Εξμὲς, τὸ σπουδαῖο ρόλο πού παίζετε σεῖς ὁ ἴδιος, στὴν ἄμυνα τοῦ Σαιν Κεντὲν.

— 'Οχι, θεῖε μου, ἀπάντησε ὁ Κολινύ. Εἰμαι δίκαιος καὶ λέω τὴν ἀλήθεια. Ἐκανα βέβαια ὅτι μπορούσα γιὰ νὰ ὑπερασπιστῶ τὴν πόλιν πού μοῦ εἶχε ἐμπιστευθεῖ ὁ Μεγαλειότατος. Μὰ ὁ κ. ντ' 'Εξμὲς ἐμφύησε τὸ θάρρος τὸν κατοίκων, τὸ ὁποῖο ἐγὼ θεωροῦσα ἐμψυχωμένο ὀριστικά. 'Ο κ. ντ' 'Εξμὲς καθώρθωσε νὰ μπάσῃ μέσα στὴν πόλιν μιά ἐπικουρία, τὴν ὁποία ἐγὼ ἀγνοοῦσα καὶ ἡ ὁποία ἐν τοιούτοις βοήσονται τόσο κοντά μας. 'Ο κ. ντ' 'Εξμὲς ἔσωσε τὴν πόλιν ἀπὸ ἕνα αἰφνιδιασμὸ τὸν ἐχθρῶν, πού ἐγὼ δὲν τὸν εἶχα προβλέψει. Δὲν μιλάω καθόλου γιὰ τὸν ἡρωισμό στὶς διάφορες μάχες : κάνανε διότι σ' αὐτὲς δὲν μπορούσαμε. Μὰ ὅτι ὁ κ. ὑποκόμης ἔκανε μόνος του, τὸ διακηρύσσω δυνατὰ καὶ μπροστά σ' ὅλους....

Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸν Γαβριήλ, ὁ γενναῖος ναύαρχος τὸν ρώτησε :

— 'Ετσι ἔπρεπε νὰ μιλήσω, ἀνδρὲι μου φίλε ! Εἰσθε εὐχαριστημένοι ἀπὸ ἐμένα ;

— 'Ω ! σὰς εὐλογοῦ, κύριε ναύαρχε, γιὰ τὴν τόση ἀρετὴ σας, εἶπε ὁ Γαβριήλ συγκινημένος, σφίγγοντας τὰ χέρια τοῦ Κολινύ. Δὲν ἐπερίμενα λιγώτερα ἀπὸ σας. Σὰς παρακαλῶ, μὰ μὲ θεωρεῖτε αἰωνίως ὑποχρεωμένο ἀπέναντί σας.

Ἐντωμεταξὺ, ὁ βασιλεὺς κατσκευασμένος καὶ μὲ τὰ μάτια ριγμένα κάτω, χτυποῦσε με τὰ πόδια του νευρικά τὸ παρκέτο. 'Ο κοντόσταυλος εἶχε πλησιάζει σιγά-σιγά τὴν 'Αρτέμιδα τοῦ Πονατιέ καὶ ἄλλαξε χαμηλόφωνα μερκεῖς λέξεις μαζί της. Φάνηκε μάλιστα σὲ λίγο πὼς εἶχαν πάρει μιά ἀπόφασι, γιατί ἡ 'Αρτεμὶς χαμογέλασε.

Αὐτὸ τὸ διαβολικὸ χαμόγελο ἔκανε τὸ Γαβριήλ ν' ἀνατριχίσει. 'Ωστόσο, βρῆκε τὴ δύναμιν αὖ πάλι :

— Δὲν σὰς κρατῶ πειά, κύριε ναύαρχε. Κάνετε γιὰ μένα περισσότερα ἀπ' ὅσα σὰς ὑπαγόρευε τὸ καθήκον σας. Τώρα θὰ παρακαλέσω τὴν αὐτοῦ Μεγαλειότητα νὰ εὐδοκήσῃ νὰ μοῦ παραχωρήσῃ ὡς πρώτη ἀνταμοιβὴ μιά στιγμή ἰδιαιτέρας ἀκοράσεως.

— Δὲν σὰς ἀρνούμαι, κύριε, μὰ ἀργότερα.... ἀργότερα.... εἶπε ὁ 'Ερρίκος Β' ζωντάρ. Γιὰ τὴν στιγμή, τὸ πράγμα εἶνε ἀδύνατον....

— 'Αδύνατον ! φώναξε μὲ δόνην ὁ Γαβριήλ.

— Καὶ γιατί εἶνε ἀδύνατον, Μεγαλειότατε ; ρώτησε γαλήνια ἡ 'Αρτεμὶς, πρὸς μεγάλη ἐκπλήξι τοῦ Γαβριήλ καὶ τοῦ βασιλέως τοῦ ἰδίου.

— Πῶς, κυρία ; τραύλισε ὁ 'Ερρίκος. Νομίζετε....

— Νομίζω, Μεγαλειότατε, ὅτι τὸ πῶς ἐπείγον γιὰ ἕνα βασιλέα εἶνε ν' ἀποδίδῃ σὲ καθένα ἀπ' τοὺς ὑπάρχοντες του ὅτι τοῦ ὀφείλει. Ἀρμόν, τὸ χρέος σας πρὸς τὸν κύριον ὑποκόμητα ντ' 'Εξμὲς μοῦ φαίνεται πὼς εἶνε ἱερὸ καὶ νόμιμο.

— Βέβαια, βέβαια, εἶπε ὁ 'Ερρίκος, προσπαθώντας νὰ διαβάσῃ μέσα στὰ μάτια τῆς ευνουμένης του τὴ σκέψιν της. Καὶ θέλω....

— Θέλετε ν' ἀκούσετε ἀμέσως τὸν κύριον ντ' 'Εξμὲς, δὲν εἰν' ἔτσι ; τὸν δέχομαι ἡ 'Αρτεμὶς. Αὐτὸ ἄλλωστε εἶνε δίκαιο.

— Ναί.... εἶπε ὁ Γαβριήλ, τοῦ ὁποῖου ἡ ἐκπλήξις μεγάλωνε ὁλοένα. Μὰ ὁ Μεγαλειότατος ξέρε, ὅτι πρέπει νὰ τοῦ μιλήσω μόνος.

— 'Ο κύριος Μονμορανσύ ἐτοιμαζόταν κιάλας ν' ἀποσυρθεῖ ὅταν μπήκατε μέσα, κύριε.... εἶπε ἡ 'Αρτεμὶς. "Ὅσο γιὰ τὸν κύριον ναύαρχο, λάβετε μόνος σας τὸν κόπο αὐτοῦ πῆτε, ὅτι δὲν τὸν κρατῶτε πειά. "Ὅσο γιὰ μένα, φαντάζομαι, ὅτι θὰ μοῦ ἐπατρέψετε νὰ παραμείνω, ἀφοῦ ἤμουν ἄλλωστε μάρτυς τῆς συμφωνίας σας μὲ τὸν βασιλέα.

— Βέβαια, κυρία !.... Σὰς παρακαλῶ μάλιστα ! εἶπε ὁ Γαβριήλ.

— 'Ο ἀνεμὸς μου καὶ ἐγὼ φεύγοιμε, κυρία, εἶπε ὁ κοντόσταυλος.

Καὶ καθὼς ὑποκλίθηκε μπρὸς τῆς, τῆς ἔκανε ἕνα ἐνθαρρυντικὸ νόημα, τοῦ ὁποῖου ὥστόσο ἐκείνη φαινόταν πὼς δὲν εἶχε ἀνάγκη.

'Ο Κολινύ πάλι, ἔφαξε τὸ χέρι τοῦ Γαβριήλ καὶ ἀκολούθησε τὸ θεῖο του.

'Ο βασιλεὺς καὶ ἡ ευνουμένη ἔμειναν μόνοι μὲ τὸν Γαβριήλ, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀπομείνει περὶ τὸν ὅμοιο τῆς μυστηριώδους καὶ ἀπρόσπετης προστασίας τῆς μητέρας τῆς 'Αρτέμιδος ντὲ Καστρού.

VIII

H ΑΛΛΗ ΑΡΤΕΜΙΣ

'Ο Γαβριήλ ἦταν κατάχλωμος, ὅταν ἔπειτ' ἀπὸ λίγα λεπτά σιωπῆς, εἶπε στὸ βασιλέα μὲ φωνὴ βαρεία :

— Μεγαλειότατε, τρέμοντας καὶ ὥστόσο μὲ βαθειὰ ἐμπιστοσύνη στὸ βασιλικὸ σας λόγο, τοιμῶ νὰ ὑπενημιώσω στὴ Μεγαλειότητά σας τὴν ὑπόσχεσί σας. 'Ο κόμης ντὲ Μονγκομερύ, ὁ πατέρας μου, ζεῖ ἀκόμα, Μεγαλειότατε, γιατί ἂν δὲν συνέβαινε αὐτὸ, θὰ μ' εἶχατε ἐμποδίσαι πρὸς πολλῆς ὥρας νὰ μιλάω.

Στάθηκε μὲ τὸ στήθος φουσκωμένο, 'Ο βασιλεὺς εἶχε ἀπομείνει ἀκίνητος καὶ ἀμίλητος.

— 'Ε λοιπόν, Μεγαλειότατε, ἐξακολούθησε ὁ Γαβριήλ, ἀφοῦ ὁ κόμης ντὲ Μονγκομερύ εἶνε ζωντανὸς ἀκόμα καὶ ἀφοῦ, σύμφωνα μὲ τὴ βεβαίωσι τοῦ κυρίου ναύαρχου, παρέτεινα πέρα ἀπ' τὴν ὀρισμένη προθεσμία πού μοῦ δώσατε, τὴν ἄμυνα τοῦ Σαιν Κεντὲν, ἀφοῦ ἐκράτησα τὴν ὑπόσχεσί μου, κρατεῖστε καὶ ἔσεις τὴ δική σας.... Μεγαλειότατε, δώσε μου τὸν πατέρα μου.

— Κύριε !... εἶπε ὁ 'Ερρίκος Β' δισταχτικῶς.

Καὶ κῆταξε τὴν 'Αρτέμιδα, τῆς ὁποίας ἡ γαλήνη δὲν εἶχε ταραχθεῖ καθόλου.

'Ο βασιλεὺς θεωροῦσε τὸ Γαβριήλ νεκρὸ ἢ αἰχμάλωτο καὶ δὲν εἶχε προβλέψει ποιά ἀπάντησι θὰ ἔδινε στὴν τρομερὴ του ἀπαίτησι.

— Μεγαλειότατε, ἐπανελάβε μ' ἀπελπισία, εἶνε ἀδύνατον νὰ ἔχετε ἔξωσει τὴν ὑπόσχεσί σας....

'Ο βασιλεὺς, χωρὶς νὰ θέλῃ, συγκινήθηκε ἀπ' τὸν τόνο τῆς φωνῆς του καὶ νοιώθοντας νὰ ξυπνοῦν μέσα του αἰσθήματα μεγαλοφυχίας, εἶπε :

— Τὰ θυμῶμαι δια....

— 'Ω ! Μεγαλειότατε, εὐχαριστῶ ! φώναξε ὁ Γαβριήλ, τοῦ ὁποῖου τὸ βλέμμα ἔλαμψε ἀπὸ χαρὰ.

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή, ἡ 'Αρτεμὶς τοῦ Πονατιέ εἶπε μὲ γαλήνη :

— Βέβαια, ὁ βασιλεὺς τὰ θυμῶμαι δια, κύριε ντ' 'Εξμὲς. Μὰ μοῦ φαίνεται, ὅτι σεῖς ξεχάσατε κάτι....

Ὅτε κεραυνὸς ἂν ἔπερε μπροστά στὰ πόδια του, δὲν θὰ τρόμαζε τόσο τὸ Γαβριήλ.

— Πῶς ; ψιθύρισε. Τί ἔχασα λοιπόν, κυρία ;...

(Ἀκολουθεῖ)



ΣΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟ

(Τοῦ Λατούς).